

РЕШЕНИЕ

№ 40648

гр. София, 20.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав, в
публично заседание на 06.10.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Анжела Савова, като разгледа дело номер **4377** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.145-178 АПК.

Образувано е по жалба на О. О. Т.- гражданин на Н. срещу Заповед, рег. № 513з-2237/20.02.2026 година на ЗА НАЧАЛНИК ОТДЕЛ „МИГРАЦИЯ“ ПРИ СДВР- ГЛАВЕН ИНСПЕКТОР, с която последният отказал предоставяне право на продължително пребиваване в РБ по Заявление вх. № 200313/06.02.2026 за предоставяне право на продължително пребиваване в РБ на О. О. Т.- гражданин на Н..

Развитите в жалбата оплаквания са за незаконосъобразност на оспорената заповед. Твърди се, че административният орган не е анализирал приложените доказателства и неправилно е приел, че липсата на акредитация води автоматично до невъзможност на студента да се обучава, още повече, че дори да няма акредитация, то студентите следва да завършат обучението си, като при издаване на заповедта са допуснати и съществени нарушения на административно- производствените правила, като същият не е бил изслушан и по този начин е нарушена и нормата на чл.35 от АПК. Сочи се още, че при издаване на заповедта са допуснати и съществени нарушения както на административно- производствените правила, така и на материалния закон и се иска отмяна на отказа. Претендират се и направените по делото разноски.

В съдебно заседание, оспорващият- О. О. Т.- редовно и своевременно призован, не се явява. Жалбата му на заявените основания се поддържа от адвокат Т., редовно упълномощена, която заявява претенция за присъждане на разноски. .

Ответникът по оспорването-ЗА Началник отдел“ Миграция“ при СДВР- Главен инспектор редовно и своевременно призован, не изпраща представител, но съображения относно

неоснователността на жалбата развива в представените по делото писмени бележки.

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства,ведно с доводите, възраженията и изразените становища на страните,при условията на чл.142,ал.1 АПК, вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

От приложените към административната преписка писмени доказателства-е видно, че със Заповед №513з-2396/24.03.2021 година на Директор СДВР е опровомощен държавният служител , заемащ длъжността – Началник отдел“ Миграция“ при СДВР да осъществява дейностите по издаване или отказване издаването на разрешения за краткосрочно и продължително пребиваване.

Със Заповед № 513з-607/22.01.2025 година на Директор СДВР е възложено на Главен инспектор С. Т. С.- Началник сектор „ Незаконна миграция“ при СДВР да замества Началник отдел „ Миграция“ при СДВР Й. Л. А. считано от 22.01.2025 година до отпадане на необходимостта.

Със Заповед № 513з-5977/19.05.2025 година на Директор СДВР поради възникнала служебна необходимост възложил на главен инспектор С. Т. С.- Началник сектор „ Незаконна миграция“ при СДВР да осъществява общото и непосредствено ръководство на Отдел“ Миграция“ при СДВР считано от 19.05.2025 година до отпадане на необходимостта.

От представеното Удостоверение на Сектор“ Човешки ресурси“ при СДВР е видно, че С. Т. С.- Началник сектор „ Незаконна миграция“ към отдел „ Миграция“ при СДВР му е възложено да изпълнява функционалните задължения на длъжността- Началник отдел“ Миграция“ при СДВР считано от 19.05.20225 година до отпадане на необходимостта.

На 06.02.2026 година оспорващият депозирал Заявление за предоставяне право на продължително пребиваване в РБ на основание чл.24в ЗЧРБ, като към него са приложени изискуемите документи.

На 19.02.2026 година до ЗА Началник отдел“ Миграция“ при СДВР е депозирано Становище от Началник 02 група АОЧ, в което е посочено, че след извършена проверка в националната агенция за оценяване и акредитация е установено, че Европейски политехнически университет – П. е с изтекла институционална акредитация от 11.06.2024 година, като ВУЗ е уведомен на 03.04.2025 година и е предложено да бъде отказано издаването на разрешение за продължително пребиваване на оспорващия.

На 20.02.2026 година ответникът по оспорването издал оспорената Заповед, с която отказал предоставяне право на продължително пребиваване на оспорващия в РБ.

По делото са приложени всички събрани в хода на административното производство доказателства.

С оглед на така установената фактическа обстановка,Административен съд София-град намира предявената жалба за процесуално допустима,подадена в преклузивния срок по чл.149,ал.1 АПК от легитимирана страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество,същата се явява основателна.Съображенията за това са следните:

Оспорената Заповед, рег.№513з-2237/20.02.2026 година на За- началник Отдел „Миграция“ при СДВР- Главен инспектор представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл.21,ал.1 АПК и като такъв подлежи на съдебен контрол за законосъобразност,по критериите, визирани в разпоредбата на чл.146 АПК,/така наречените условия за редовно действие на административните актове./При проверката,съдът следва да прецени актът издаден ли е от компетентен орган и в предписаната от закона форма,спазени ли са материално-правните и процесуално-правните разпоредби и съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспорената Заповед е издадена от компетентен орган- това е Началник отдел“ Миграция“ при СДВР. По силата на чл.23,ал.7 от ЗЧРБ -директорите на дирекция "Миграция", на Столична

дирекция на вътрешните работи, на областните дирекции на Министерството на вътрешните работи или оправомощени от тях длъжностни лица издават или отказват издаването на разрешение за продължително или краткосрочно пребиваване на чужденец на територията на Република България, освен ако в този закон е предвидено друго. От своя страна с изрична Заповед от 24.03.2021 година на Директор СДВР е предоставено правото на държавния служител, заемащ длъжността- Началник на Отдел“ Миграция“при СДВР да издава или отказва издаването на Разрешение за краткосрочно и продължително пребиваване. Заповедта е издадена при условията на делегирани правомощия чрез използване на изрази- или оправомощени от тях длъжностни лица. Тук е мястото да се направи съпоставка между делегиране и заместване. Делегирането представлява възможност, предвидена в закона, временно - за определен случай или период от време, съгласно конкретната обстановка и преценката на горестоящ административен орган, той да предостави част от правомощията си на някой от подчинените му органи. Подчиненият орган издава административни актове въз основа на това специално овластяване от органа, в чиято компетентност поначало е решаването на съответния проблем. Той не запазва за постоянно делегираното правомощие. Обикновено делегацията е продиктувана от фактическата невъзможност по-горният орган да реагира своевременно на необходимостта от издаване на множество актове на територията на по-голям район или цялата страна. Възможността за делегиране на административни правомощия се характеризира с няколко принципни ограничения: никой не може да делегира правомощия, които не притежава; не могат да бъдат делегирани правомощия, които законът определя като изрична компетентност на съответния орган; органът, на когото са делегирани правомощия, не може да ги предоставя другиму. При делегиране на правомощия, актът се издава от името на органа, на когото са делегирани правомощията.

За разлика от делегирането, заместването се извършва в случаите, когато лицето, титуляр на правомощия, е в обективна невъзможност да ги изпълнява. В тези случаи, предвид необходимостта от непрекъснато функциониране на административния орган, по силата на изрична писмена заповед, отсъстващият титуляр нарежда заместването му от друго, подчинено нему лице. За определения период, заместващият изпълнява правомощията на замествания в пълен обем, като върши това от името на замествания орган.

Между страните няма спор, а от приложените по делото доказателства се установява, че лицето С. С. към датата на издаване на Заповедта е изпълнявал функциите по общо и непосредствено ръководство на Отдел,, Миграция“ е бил определен за Началник отдел“ Миграция“ при СДВР със Заповед на директор СДВР от 15.05.2025 година считано от 19.05.2025 година до отпадане на необходимостта.

Спазени са изискванията на чл.59 АПК за форма. Заповедта съдържа предвидените в чл.59, ал.2 АПК задължителни реквизити, с означение на фактическите и правните основания за издаването и-чл.26, ал.2 от ЗЧРБ, във връзка с чл.24в от ЗЧРБ- отказва се издаване на разрешение за пребиваване или продължаване на срока за пребиваване в страната на чужденец, за когото е установено, че не отговаря на условията по чл. 24, 24а - 24г, 24е, 24з, 24и, 24к, 24м, 24н, 24о, 24п, 24р и 24с, 25, 33а, 33г и 33к - 33м, 33п и 33т/ в това число и по чл.24в от ЗЧРБ.

Заповедта е мотивирана, като е изпълнено условието на нормата на чл.26, ал.11 от ЗЧРБ в сила от 23.05.2018 година-отказът за издаване на разрешение за пребиваване или продължаване срока на пребиваване се мотивира, съобщава се на заинтересованите лица и може да се оспорва по реда на [Административнопроцесуалния кодекс](#).

При издаването на заповедта За- началник отдел ”Миграция“ при СДВР е нарушил процесуално- правните разпоредби, което е довело и да нарушаване на материално- правните

разпоредби.

Правната регламентация на пребиваването на чужденците в РБ се съдържа в ЗЧРБ, в чийто чл.22 е посочено, че пребиваването на чужденците в Република България се осъществява въз основа на виза по [чл. 9а, ал. 2](#), т. 3 и 4, международни договори или договори на Европейския съюз с трети държави за безвизов режим, актове на правото на Европейския съюз, които са в сила и се прилагат от Република България, разрешение на службите за административен контрол на чужденците. Разрешението по ал. 1, т. 4 се издава след писмено становище от Държавна агенция "Национална сигурност". В чл.23 от ЗЧРБ е визирано, че чужденците пребивават в Република България: краткосрочно – до 90 дни в рамките на всеки 180-дневен период от датата на влизането в страната, продължително - с разрешен срок до една година, освен в случаите, предвидени в този закон; дългосрочно - с разрешен първоначален срок 5 години и възможност за подновяване след подадено заявление и постоянно - с разрешен неопределен срок.

В чл.24в от ЗЧРБ е визирано, че разрешение за продължително пребиваване до една година могат да получат чужденците, които притежават виза по чл. 15, ал. 1 и са приети като студенти в редовна форма на обучение във висше училище в Република България. Разрешението се издава за срок 18 месеца, когато се отнася за последната година от обучението. Заявление за получаване на разрешение по ал. 1 се подава в дирекция "Миграция" или в отдел/сектор/група "Миграция" при областните дирекции на Министерството на вътрешните работи по образец съгласно правилника за прилагане на закона и към него чужденецът прилага- копие на редовен паспорт или заместващ го документ със страниците на снимката, личните данни, визата по чл. 15, ал. 1, когато такава се изисква, и печата за последното влизане в страната; за сверяване на автентичността на копие се представя и оригиналът на паспорта или заместващия го документ, доказателства за осигурено жилище, задължителна медицинска застраховка, валидна на територията на Република България, когато лицето не е осигурено по Закона за здравното осигуряване, освен когато при записване във висше училище чужденецът се ползва от здравно осигуряване, доказателства за стабилни, редовни, предвидими и достатъчни средства за издръжка, без да се прибегва до системата за социално подпомагане, в размер, не по-малък от минималната месечна работна заплата, минималната стипендия или минималната пенсия за страната, за срока на пребиваване на територията на Република България. Такива доказателства не се изискват в случаите по ал. 13, свидетелство за съдимост, издадено от държавата, чийто гражданин е чужденецът, или от държавата на обичайното му пребиваване - при първоначално подаване на заявлението, удостоверение за приемането му за обучение в Република България, издадено от Министерството на образованието и науката, и удостоверение, издадено от висшето училище, че чужденецът ще се обучава през съответната година, доказателство за платена такса за записване във висшето училище, което се представя след влизане на лицето на територията на Република България с виза по чл. 15, ал. 1.

От доказателствата по видно, че административното производство е иницирано с подаване на Заявление от страна на оспорващия да му бъде предоставено право на продължително пребиваване в РБ, като към заявлението си приложил изискуемите документи в това число и Уверение от ЕПУ-гр. П. с рег. № 108/31.01.2026 година, удостоверяващо, че същият е записан за студент редовна форма на обучение за придобиване на висше образование, образователно-квалификационна степен- Бакалавър в ЕПУ- П., специалност- Приложна информатика , факултет Приложна информатика, втори курс през зимен семестър на учебната 2025-2026 година, но [административният орган](#) е приел, че ВУЗ, в който е записан като студент не е получило акредитация и това е правното основание за отказ да бъде издадено разрешение за

продължително пребиваване. Следва да бъде посочено, че в чл. 75, ал. 1 от Закона за висшето образование акредитацията е признаване от Националната агенция за оценяване и акредитация на правото на висшите училища да дават висше образование по образователно-квалификационни степени в определени области, професионални направления и по специалностите от регулираните професии чрез оценяване качеството на дейностите по чл. 6. В чл. 83, ал. 7, т. 3 от ЗВО е доуточнено, че при неизпълнение на дадените с решението за програмна акредитация на Акредитационния съвет на НАОА препоръки, тя може да се отнеме. До отнемане на акредитацията може да се стигне и по инициатива на министъра на образованието и науката. Отнемането става отново с Решение на съвета, като според разпоредбата на чл. 88в, ал. 7 от ЗВО в срок до 12 /дванадесет/ месеца от момента на уведомяването за отнетата акредитация, висшето училище е длъжно да представи на Националната агенция за оценяване и акредитация доклад за предприетите действия в изпълнение на дадените му препоръки за отстраняване на слабостите, посочени в решението на Акредитационния съвет. В този срок, съгласно разпоредбата на чл. 80, ал. 4 от ЗВО висшето училище няма право да осъществява прием на нови студенти/докторанти, но висшето училище има право да продължи да провежда обучението и да издава дипломи на приетите преди момента на уведомяване за отнетата акредитация студенти/докторанти.

Вярно е, че Европейски политехнически университет-П. е с изтекла институционална акредитация от 11.06.2024 година, като ВУЗ е уведомено на дата 03.04.2025 година, като на 27.03.2025 година с Решение на Акредитационния съвет на НАО е направен отказ за последваща институционална акредитация, но ЕПУ има право да осъществява обучение на съществуващи студенти и докторанти за срок до 18 месеца от момента на уведомяването за постановения отказ за институционална акредитация, който момент според наличната информация в Агенцията е с дата 03.04.2025 година, без обаче до осъществява прием на нови студенти и докторанти, което сочи, че при отнемане или отказ за предоставяне на институционална акредитация от страна на НАОА, записаните до отказа студенти могат да продължат обучението си в съответния ВУЗ и да получат диплома и отнемането на акредитацията на даден ВУЗ не го лишава от статута му на висше учебно заведение, защото откриването и закриването на висшите учебни заведения се извършва с Решение на Народното събрание съгласно чл. 9, ал. 2, т. 1 от Закона за висшето образование.

Нещо повече дори- в нормата на чл.24в от ЗЧРБ липсва изискване подателят на заявлението да е студент в акредитирано ВУЗ, а само да е студент редовна форма на обучение във ВУЗ. Ответникът по оспорването превратно е тълкувал и приложил нормата на закона, без да е налице Решение за закриване на ЕПУ- П., налице са всички изискуеми предпоставки за издаване на разрешение за пребиваване в РБ, което прави издадената заповед незаконосъобразна, неотговаряща на условията за редовно действие на административните актове и предпоставя отмяната и. Тъй като естеството на спора не позволява решаването му по същество от съда, то административната преписка следва да бъде върната на органа за ново произнасяне, при което следва да се извърши нова преценка на подаденото Заявление, като същото се разглежда по начина, по който е подадено, както и мотивите, изложени в Решението.

С оглед изхода на спора, претенцията на оспорващия за присъждане на разноски е основателна и в негова полза следва да се присъди само сумата от 5,11 евро- внесена държавна такса. Оспорващият е представляван от адвокат, но в приложеното пълномощно липсва договорено, респективно на това заплатено адвокатско възнаграждение.

Воден от горното и на основание чл.172 АПК, Административен съд София- град

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Заповед, рег. № 513з-2237/20.02.2026 година на ЗА НАЧАЛНИК ОТДЕЛ „МИГРАЦИЯ“ ПРИ СДВР- ГЛАВЕН ИНСПЕКТОР, с която последният отказал предоставяне право на продължително пребиваване в РБ по Заявление вх. № 200313/06.02.2026 за предоставяне право на продължително пребиваване в РБ на О. О. Т.- гражданин на Н.. ИЗПРАЩА АДМИНИСТРАТИВНАТА ПРЕПИСКА НА ЗА- НАЧАЛНИК ОТДЕЛ“ МИГРАЦИЯ“ПРИ СДВР- ГЛАВЕН ИНСПЕКТОР ЗА НОВО ПРОИЗНАСЯНЕ ПРИ СПАЗВАНЕ НА ДАДЕНИТЕ УКАЗАНИЯ ПО ТЪЛКУВАНЕТО И ПРИЛАГАНЕТО НА ЗАКОНА.

ОСЪЖДА ЗА- НАЧАЛНИК ОТДЕЛ“ МИГРАЦИЯ“ПРИ СДВР- ГЛАВЕН ИНСПЕКТОР ДА ЗАПЛАТИ НА О. О. Т.- гражданин на Н. СУМАТА ОТ 5,11 ЕВРО– РАЗНОСКИ ПО ДЕЛОТО, КАТО СЪЩАТА СЛЕДВА ДА БЪДЕ ВЪЗСТАНОВЕНА ОТ БЮДЖЕТА НА СДВР.

НА ОСНОВАНИЕ ЧЛ.138,АЛ.1 АПК, ПРЕПИС ОТ РЕШЕНИЕТО ДА СЕ ИЗПРАТИ НА СТРАНИТЕ.

Решението подлежи на касационно оспорване пред ВАС на РБ в 14 дневен срок от получаване на препис от същото,съгласно разпоредбата на чл.211,ал.1 АПК.

СЪДИЯ: